

KURTULUŞUN KAHRAMANLARI

~İstanbul~

KUÇÜK YUSUF

İsmail Bilgin

KÜÇÜK YUSUF

-İSTANBUL-

İSMAİL BİLGİN

I. Bölüm

YUSUF NELER GÖRÜYOR

5

İstanbul için kara bir gündü. İtilaf Devletlerine ait gemiler toplarını saraya çevirmiş Dolmabahçe açıklarında demirlemişlerdi. Gemilerden kayıklara bindirilen askerler limana çıkıyorlardı. Beyoğlu ve Karaköy çevresinde İngiliz ve Fransız askerler kol geziyordu. İtalyanlar ise Tophane'deki askerî mühimmat fabrikasını işgal ediyorlardı.

Beyoğlu ve civarı Fransız, İngiliz, İtalyan ve Yunan bayraklarıyla dolmuştu. Burada

yaşayan yabancılar arasında İngiliz ve Fransızların gelişine sevinenler çoktu. Türk askerleri tutuklanıyor, Osmanlı Hükümeti'nin elinden bir şey gelmiyordu. Halk üzgün ve çaresizdi.

6

Yusuf yatağından kalktı. Hazırlandı. Kahvaltısını yaptı. Okula gitmek için evden çıktı. Ancak bugün değişik bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyordu. Sağa sola bakındı. Sessizlik vardı. İnsanlar üzgündü. Sonra ilerledi. Ana caddeye çıktı. Birçok yabancı bayrak asılıydı. Sağda solda yabancı askerlerin nöbet tuttuğunu gördü. Korktu. "Ya bana bir şey yaparlarsa?" diye düşündü. Çekinerek yoluna devam etti. Gözlerini yere indirdi. Askerlerin arasından geçip gitti.

Az ötede bir grup askerin hızla koştuğunu gördü. Meraklandı. O da arkalarından koşmaya başladı. Bazen köşelerde gizlendi. Sonra yine koşarak askerleri takip etti. Bütün gücüyle koştu. Soluk soluğa kaldı. Yine

de onları izlemeye devam etti. “Böyle nereye koşuyorlardı? Ne yapacaklardı?” Merak ediyordu.

Biraz sonra askerler sokağın köşesindeki üç Türk subayı tutukladılar. Yusuf gizlendiği köşeden olanları izliyordu. Hem korkuyor hem de ne olup bittiğini görmek istiyordu. Yabancı askerler Yusuf’un bilmediği bir dilde bir şeyler söylüyorlardı. Tutuklananlar ise,

— Suçumuz nedir?

— Bizi böyle tutuklayamazsınız, diye bağıyorlardı.

Tutukladıkları subaylardan biri direnecek oldu. İtişmeye başladılar. Bir anda sokakta kavga başladı. Türk subaylar silahsızdı. Yumruklarıyla kavga ediyorlardı. İşgalci askerler ise tüfekleriyle vuruyorlardı. Sonunda bir silah sesi duyuldu. Türk subaylardan biri yere düştü.

Küçük Yusuf çok korktu. “Buradan gitmeliyim.” diye düşündü. Ama yerinden kılmıdayamıyordu. Boğuşma birkaç dakika sürdü. Biraz sonra diğer askerler de geldi. İki subayı döverek götürdüler. Yerde yatana ise bakmadılar bile... Askerler oradan uzaklaşınca Yusuf saklandığı yerden çıktı. Hemen yerdeki subaya koştu. Subay göğsünden vurulmuştu. Hareket etmiyordu. Yusuf korkudan titriyordu. Subay şehit olmuştu. Yusuf ne yapacağını bilemedi. Hemen defterlerini yerden aldı. Hızla koşmaya başladı. Bir yandan koşuyor, bir yandan da ağlıyordu. Koşarak okul bahçesine girdi.

Hemen sınıfın kapısını çaldı. Küçük Yusuf çekinerek sınıfa girdi. Beti benzi solmuştu.

Öğretmen:

— Geç kaldın Yusuf, dedi.

Yusuf konuşamadı. Sessizce yerine oturdu. Başka bir âlemdeydi sanki. Ne dersi dinliyordu ne de defterlerini açıyordu. Sadece ağlıyordu. Bu durum öğretmenin dikkatini çekti. Ders bittiğinde Yusuf çıkmadı. Öğretmen geldi. Yanına oturdu.

— Yusuf ne oldu?

— Hiçbir şey...

— Ama ağlıyorsun. Çok kokmuşsun.

— Evet, çok korktum.

— Neden korktun?

— Düşman askerleri, subayımızı şehit etiler. Onları gördüm.

Öğretmen:

— Anlaşıldı, dedi... Şimdi sakin ol bakalım. Sil gözyaşlarını...Evet, kötü günler geçiriyoruz Yusuf. Ama cesur olmalıyız.

